

עורכי־דין רבים ביקשו להתמנות כסניגור לצבי גור. מדוע נבחר דווקא

אליעזר מלחי? האם זוהי רהביליטציה? השופט המאנה מסביר מדוע.

תופעת מירוטה
חטיפה מחשורת חוקית

אם לא יצליחו רופאי ההגנה להוכיח, שגור סובל ממחלת־נפש מוכרת, לא תהיה אפשרות לנסות את ההגנה הנוספת, של דחף־שאינו־ברי־כיבוש. גם דחף כזה מהווה הגנה מישפטית רק אם הוא מברר סע על מחלת־נפש מוכרת וידועה.

הקביעה הרפואית, כי הנאשם סובל מפסיכוזה או נזירוז, ולא ממחלת־נפש מוכרת, יכולה לעזור להגנה כדי לס-תור את אפשרות יצירת הכוונה הפלילית, הדרושה לקיום העבירות שבהן נאשם גור.

בשלב זה אין עדיין כל חוות־דעת מוס-מכות על מצבו הנפשי של הנאשם, ואי אפשר לדעת כיצד תפתח ההגנה. הכל עדיין בגדר השערות.

רהביליטציה

ציבורית

בגדר הכעיות המישפטיות הקשות שמעוררת הגנתו של גור, עולה ביתר שאת השאלה מדוע נבחר מלחי כסניגור. למרות היותו בעל ותק ונסיון של שנים רבות, לא בלט מלחי בין עורכי־הדין הפליליים. להיפך, אפשר לאמר שהוא דאג בצניעותו להחבא מאור הורקרים עד כה. את התשובה האמיתית נתן השופט הממנה, דב לוין. הוא הסביר, בפשטות, כי מלחי היה בין הראשונים, ואולי הראשון שהתנדב ופנה אליו בבקשה למנותו. מלחי גם הסכים לעשות זאת חיינם אין כסף, והשופט דב לוין נענה לבקשתו. כל עורכי־הדין שטילפנו אחר-כך נענו כי המישרה כבר תפוסה.

שופט נוסף, שביקש לשמור על עילום שמו, אמר: "יתכן שזוהי רהביליטציה הציבורית שלה היה מלחי זכאי כבר לפני שנים רבות. הוא עבר סבל ויסורי ריחם על לא עוול בכפו, ושובו להדשות כסניגור של נאשם־השנה, כמבור נה מטעם המדינה, יחזיר לו את כבודו."

איזנה אדון!

הפך איש רגיל, חביב ובעל קסם אישי — לחוטף ילדים. את זאת אפשר לעשות רק על־ידי בדיקות פסיכיאטריות עמוקות. לשם כך התכנסה השבוע ישיבה בנור-כחות הסניגור, נציג התביעה לודביג פלס, והשופט דב לוין. לפי בקשתו של מלחי יבדקו שני פסיכיאטרים את צבי גור. מסקנותיהם תהיינה הבסיס להגנה.

החלופות

לרצח

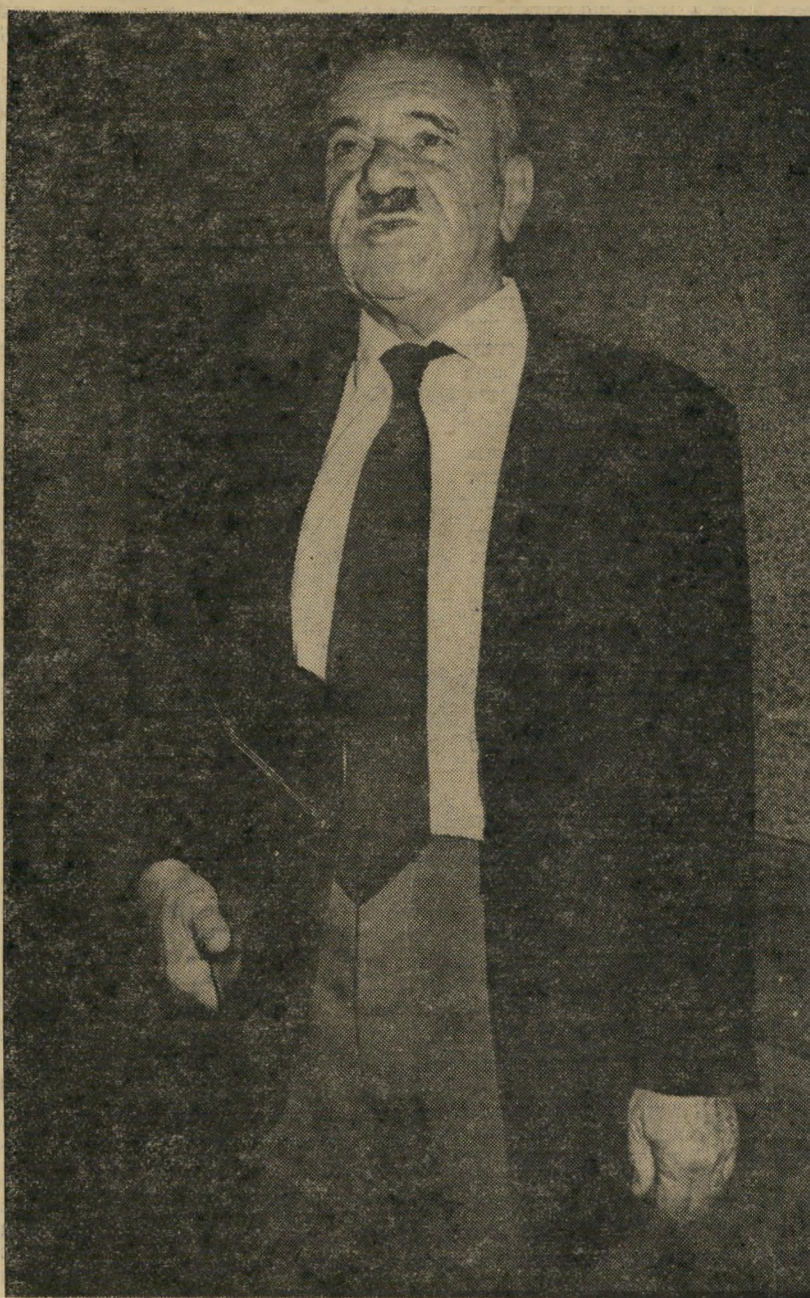
כתביהאישום כולל עבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה המחייבת את

חסר־הגנה תמורת בצע־כסף, והמש"ך לבקש את הכסף אחרי הרצח. הרי זה מעשה נורא יותר מרצח רגיל. אבל בין 8,000 עורכי־הדין במדינת־ישראל היה נמר צא כוודאי משהו שהיה מגן עליו, ומלחי אינו רואה כל סיבה מדוע לא יעשה זאת הוא. אפילו חנינם אין כסף.

"כולם הורשעו

ברצח"

כאשר נשאל מדוע נבחר לתפקיד זה אמר: "כנראה מצאו אותי מתאים". וסרב להרחיב עליך את הדיבור. הוא

סניגור מלחי

לא נפחד מהיטטריה ציבורית

התכוון להמיתו. אם אמנם יתמכו העדו-יות הרפואיות בגירסה זו, הרי ישאר לפחות ספק בלב השופטים, והם יאלצו לזכות מרצח בכוונה תחילה.

משום מה נמנעה הפרקליטות מלהאשים את גור בהלופה אחרת של רצח, הנמר צאת גם היא בספר החוקים, ואינה כר-ללת את האלמנט של כוונה־תחילה. והיא, רצח כדי להקל ביצועה של עבירה אחרת, במיקרה זה — החטיפה. או בחלופה נר-ספת, רצח המבוצע כדי להימלט מעונש. לכאורה קלה יותר הוכחתן של שתי חלר-פות אלה במיקרה הנוכחי, וייתכן שתוך גיהול המישפט יתבקש בית־המישפט לשנות ולתקן את כתב־האישום. אם כי לבית־המישפט סמכות להרשיע את הנא-שם גם בעבירות אלה, אם הוכחו באופן עצמאי על־ידי הראיות שנתגלו במישפט. זאת יכול בית־המישפט לעשות גם ללא בקשה מפורשת של הפרקליטות.

דחף שאינו

בריבוש

רם לגבי העבירה השנייה המיוחסת לנאשם, הטיפת ילד ממשורת חוקית כדי להעמידו בסכנת מוות, יש אפשרות להגנה מישפטית, שהרי על התביעה להור-יית שהילד היה במשמורת חוקית כזו בשעה שנחטף, אם לא הוכח אלמנט זה, הרי העבירה שבה אפשר להאשים היא שונה וקלה יותר. גם לגבי ההעמדה בסכ-נת מוות צריכה התביעה להוכיח, כי מלכתחילה התכוון החוטף להרוג את הר-קטין. כרגע אין עדיין די הומר כדי לדעת, אם אמנם יש לתביעה הוכחות כאלה.

השאלה העיקרית במישפט תהיה שאלת שפיות הדעת של גור. שכן אם יתברר שבעת ביצוע העבירה היה חולה במח-להינפש מוכרת, אשר בגללה לא היה מסוגל להבין את אשר הוא עושה, או לדעת שאסור לנהוג כך, הרי לפי החוק ייצא זכאי.

התביעה להוכיח קיום של שלושה אל-מנטים: הכנה, החלטה וחוסר קינטור. כיוון שבמיקרה זה נאשם צבי גור בכך שחנק את אורון ירדן, הרי שהוכחת האל-מנטים של הכנה והחלטה יהיו קשים במיוחד לתביעה הכללית. בתקדים ישן משנות ה־50 קבע בית־המישפט, כי נא-שם שהשתמש בידיו לצורך חניקת קור-בנו אשם בהריגה בלבד. כיוון שכאשר אדם משתמש בשתי ידיו לביצוע מותו של אחר, אייאפשר לאמר שהכין את כל־הרצח, שהרי ידיו נמצאות איתו כל הזמן. גם האלמנט של החלטה־להרוג קשה יותר להוכחה, כאשר הנאשם טוען כי רצח רק כדי להשתיק את הקורבן ולא

סיפר כי במשך עשר השנים האחרונות יצג כחמישה רוצחים. הוא הסביר מיק-רה מיקרה לנסיבותיו, וציינ כי כל הרוצחים עליהם הגן הורשעו ונידונו למאסר־עולם. רק נאשמת אחת, אשר שניסתה להת-אבד והרגה גם את בתה הורשעה בהריי-גה בלבד ולא ברצח. הפסיכוזה הציבורית אינה מדאיגה אותו. בסופו של דבר הקהל הוא הוגן. הריי-אקציה הראשונית היא באמת היטטרית, אבל אחר־כך כולם מתקררים, ומבינים את הנקודות האחרות בתק. הסניגור הדגיש שכדי למנוע הישנות מיקרים נוראים כאלה בעתיד, חשוב מאוד לברר מה קרה במוחו של הנאשם. מדוע